

УМНИЯТ ТЪКАЧ АРМЕНСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Имало едно време един цар. Веднъж слугите му известили, че от съседното царство бил пристигнал важен велможа, за да му предаде волята на своя владетел. Царят посрещнал пратеника, седнал на престола си, заобиколен от всички сановници. Чужденецът се приближил и без дума да продума, описал с тебешир една черта около престола. Подир това се отдръпнал настрана, скръстил ръце на гърди и зачакал.

Царят нищо не разбрал от тая работа. Запитал го:

— Какво значи това?

Пратеникът се поклонил и нищо не отвърнал — сигурно не знаел езика на тая страна.

Обърнал се царят към съветниците:

— Отгатнете какво иска да каже тоя човек!

Всички царедворци се струпали около престола, гледали чертата, клатели глави и гладели бради — никой не можел да разбере какво означава тая черта.

Царят се поизплашил малко от тая загадка, а дважд повече се разсърдил на недосетливостта на своите съветници. Развикал се:

— Срам и позор! Мигар нито един от вас не може да проумее какво значи тая тебеширена черта около моя престол? Всички ще ви обезглавя, никакъвци такива!

Заповядал царят на слугите си да тръгнат из града и да намерят някой човек, който е по-умен от неговите царедворци и съветници.

Разтичали се царските слуги на четири страни да дирят някой умник. Обходили целия град, влизали във всички къщи. Но никой не се наемал да разгадае загадката.

Накрай слугите спрели пред една вехта къщичка:

— Чакай — рекли те — да надзърнем и тук! Понякога мъдростта и под сиромашката стряха живее.

Влезли в една стая. Насред стаята висяла люлка, а в нея — детенце. Никого нямало, люлката размерно се люлеела, а детенцето кротко си спяло.

— Каква е тая работа? — почудили се царските люде. — Как така тая люлка се люлее от само себе си?

Изкачили се на чардака. Там пък била разстлана пшеница да съхне. Наоколо пърхали птички. Искало им се да клъвнат житце, ала

не смеели: един тръстиков прът, закачен на тавана, се размахвал насам-натам и пропъждал птичките.

Още повече се почудили царските люде:

— Как така се клати тоя прът? — питали се те един друг. — Ами че тук и вятър няма; ето на, в градинката нито едно листенце не трепва. Чудна работа!

От чардака слугите слезли в избата. Тук в полумрака видели един тъкач, който тъчел на стан платно.

— Какви магии стават в твоята къща, човече? — попитали го слугите. — Как така горе в празната стая люлката сама люшка детенцето? Как така на чардака прътът сам се размахва и отпъжда птиците?

— Няма никакви магии тук — отвърнал тъкачът. — Всичко това аз го правя. Жена ми неотдавна се помина и сега трябва да се грижа и за детенцето, и за къщата, и занаята си да не оставям.

— Ти подиграваш ли се с нас? — разсърдили се царските слуги. — Как можеш да люлееш люлката и да разпъждаш птиците, когато тъчеш в избата?

— Всичко е много просто — обяснил им тъкачът. — Само че човек трябва да се досети. Към бърдото съм прикачил две нишки. Краят на едната е вързан за люлката, а краят на другата — за тръстиковия прът. Като дърпам бърдото, нишките се теглят — люлеят люлката и пръта.

Повторачили се царските люде — вярно било: от бърдото към стаята и към чардака били проточени две нишки.

— Гледай ти! — викнали зарадвани слугите. — Та този тъкач има глава за десет сановници. Тъкмо такъв търсехме! Ставай да те водим при царя. Само ти ще можеш да разгадаеш загадката. Ако успееш, царят ще те награди богато.

— Добре, да идем! — съгласил се тъкачът. — Почакайте ме да уловя една кокошка, която съм обещал да продам на царския готвач. С едно отиване да свърша и тая работа.

Хванал кокошката, сложил я в кошницата и я покрил с кърпа, да не се подплаши и избяга.

Отвели тъкача в двореца. Поклонил се той на царя и велможите, както му е редът. Сетне погледнал бялата черта около трона, погледнал чужденеца, който стоял и се надувал като пуяк. Усмихнал се беднякът

— веднага се досетил каква е работата. Без да продума, извадил два ашика и ги хвърлил в нозете на пратеника.

Пратеникът свил вежди, мълчешком извадил от джоба си шепа просо и го хвърлил на пода.

Тъкачът се засмял, бръкнал в кошницата, измъкнал кокошката и я пуснал на пода. Тя бърже започнала да кълве просото и след малко на пода не останало нито зрънце.

Като видял това, чужденецът се навъсил и бърже-бърже напуснал двореца, качил се на коня си и препуснал към своето царство.

— Разясни ми сега какво искаше от мене този царски пратеник и защо си отиде така ядосан? — попитал царят.

— Царю честити! — поклонил се тъкачът. Този чужденец беше изпратен да ти каже, че царят на неговата земя се готви да ти обяви война. Щял да ни обгради от всички страни, както обгради с черта престола ти. Искаше да разбере: ще се предадеш ли с добро или ще се биеш?

— Тъй — рекъл царят, — сега го разбрах. Ами ти защо му подхвърли ашиците?

Тъкачът отговорил:

— Хвърлих му ашиците да знае, че ние не се плашим от войската на неговия цар, защото сме по-силни. Той разбра какво му казах: „Пред нас вие сте деца. Стойте си кротко в къщи, играйте си на ашици и не се осмелявайте да водите война против нас.“

— Добре! — възкликнал царят. — След като ми обясни, всичко ми стана ясно. Само разгадай какво искаше да каже пратеникът, като хвърли просото, и защо ти пусна кокошката да го кълве?

— Чужденецът, царю честити, искаше да покаже, че има много войници. Като просото — чет нямат! Пък аз пуснах кокошката да изкълве зрънцата, с което му отвърнах, че ако посмеят да ни нападнат, ще ги изтребим до крак и нито един жив няма да се върне.

— Е, дали пратеникът разбра всичко, което ти му отговори?

— Щом се намръщи и побягна, значи разбрал е.

Царят наградил щедро досетливия тъкач и му рекъл:

— Ей, тъкачо! Я остани при мене! Ще те направя главен царски съветник.

— Благодаря ти за честта, царю честити, ама не ще си губя времето с такава работа. Аз имам занаят и не мога да го зарежа, та да

ставам царски съветник. Защото хората, на които съм обещал да
изтъка плат, ходят парцаливи и чакат да ги облека.

Рекъл той и си отишъл при стана.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.